



# *III. felvonás*

Kegyelemdőfés

## *3. fejezet*

Imaro Fel

A szövetségi flotta a lehető leghamarabb útnak akart indulni. Stazi kettéosztotta a hősosztagát: Cade, Blue és Syn a tanítványommal maradt a Mynockon, amíg én egymagam élvezhettem az új YT-2430-asom – ha nem számítjuk a mellém rendelt ötven kommandóst.

A felszállás után azonnal izzítani kezdtem a hajótűműveket az ugráshoz...

– A helyedben a célkoordinátákkal kezdeném – mondták a hátam mögött. Ugyan felismertem Adane hangját, mégis kerek szemmel fordultam hátra.

– Az oké, hogy mellettem akarsz harcolni, de nem gondolod, hogy az a kommandós hiányolni fogja az egyenruháját? – kérdeztem tőle.

– Minden bizonnyal – felelte közömbösen.

– Nem értem, hogy mit vártam – sóhajtottam egyet, aztán beírtam a célkoordinátákat, majd figyelni kezdtem a jelzőt. Amikor zöldre váltott a lámba meghúztam a kart. – Ugye tudod, hogy Cade-nek egymaga esélye sincs ellene? – fordultam felé, miközben a hajóm belépett a hiperűrbe.

– Kétlem, hogy épp ezt a hajót lőnék ki a kettő közül – rázta meg a fejét Adane.

– Miért ne lóhetnék? – kérdeztem.

– Fogalmazzunk úgy, hogy az egy elég érdekes fordulat lenne – felelte Sateen.

Megint sóhajtani akartam, de inkább megráztam a fejemet és visszafordultam a műszerfalhoz. Kisebb gondom is nagyobb volt annál, hogy melyik hajón utazik a tanítványom. Ha a kódوم még működik, akkor ma egy újabb bolygót fogok eltörölni a galaxis színéről. Nem akarom megtenni, de tudom, hogy muszáj és éppen ezért készen állok rá. Már minden bizonnyal el is küldtem volna a számsort, ha most bármi jót is tennék vele. De ha úgy robbantok egy hold méretű krátert a Bastionba, hogy az igazi Imaro még talpon van, azzal csak az ő malmára hajtom a vizet.

Érkezéskor is felrobbanthatnám a MAG-ot, de nem lehetek biztos benne, hogy a Decimator is belepusztul a robbanásba – hiszen a galaxis legerősebb rombolójáról van szó. Ráadásul, ha nincs oka annak, hogy Trian itt legyen, akkor az első adandó alkalommal elhúzhatja a csíkot, ami szintén egyet jelent a vereséggel.

Nem maradt más megoldás, mint Stazi terve szerint elpusztítani az igazi Imarót, és csak később végezni a másikkal, amikor már biztos távolságra vagyunk a robbanástól. Már ha minden úgy alakul, ahogyan azt megjósoltuk...

\*\*\*

A Decimator késve érkezett meg a Bastionra, ami gyanakvásra adott okot ezekben a veszélyes időkben. Szerencsére az utolsó hű birodalmi lovag kész volt elmagyarázni a helyzetet, amikor kérdezősködni kezdtek.

Nem csak elhitték a meséjét, valósággal meghatotta őket, hogy a hős Eduard Fenel feláldozta magát és a legénysége negyedét azért, hogy kimentse Aastralt a Szövetség karmaiból, akik azóta fogságban tartották őt, hogy visszavették a Ryloth irányítását a vérszomjas Egy Sith karmai közül.

A Decimator új kapitányt és hű katonákat kívánt. Mivel nem létezett olyan szárazföldi dokk, ahová beférne az óriás, a Bastion Védelmi Állomás pedig igen

messze volt, engedélyt kaptunk arra, hogy a Főhadiszállás fölé manőverezzük magunkat és a légkörben várjuk meg az erősítés érkezését.

Trian parancsára a Főhadiszállást őrző 501-es légió kész volt a létszáma felét a veszteségek pótlására küldeni, Oron Jaeger vezetésével, aki készen állt rá, hogy átvegye a parancsnokságot a Decimator felett. Ez arra engedett következtetni, hogy a nemezisem tudta, közel a vég, éppen csak rossz kartól számította a veszét.

Egy órába telt mire elindultak az első transzporthajók. Ugyan már készen álltunk a következő lépésre, megvártam, hogy Jaeger hajója is felszálljon, és csak ezután adtam ki a tűzparancsot. A Decimator lövegei azonnal darabokra szaggatták a már levegőben lévő transzportokat, majd a sorozataik végigsöpörtek a még földön lévő, félig megtöltött járműveken és a rájuk felszállni készülő katonáik fehér tengerén.

Mire megszólaltak a Főhadiszállás ágyúi, a védők létszáma már a felére apadt, a tábornoka pedig elveszett. A Decimator pajzsait nem tudták átütni a vörös lézernyalábok, de idővel veszélyesek lehettek rá – ezért a következő sorozat már az űrvédelem ellen irányult. Miközben tűz martalékává váltak a Főhadiszállás hatalmas ágyúi, a védők számára egyértelművé vált, hogy a MAG által felerősített lövegekkel tudják elejét venni az invázióknak. .

Ugyan több ilyen fegyver is célba vette a Decimatort, Trian nem adhatta ki a tűzparancsot. Tudta, hogy ha kilövi a hajót, akkor a roncsa a Főhadiszálláson fog kikötni, ami össze fog roskadni a súlya alatt, ráomolva MAG-ra. Hiába a természetellenes ereje, ha túl is éli a csatát, a Szövetség egyhamar el fog jönni érte, és a MAG nélkül Bastion képtelen lesz ellenállni a túlerőnek.

Az egyetlen ésszerű lehetőség az invázió visszaverése és a hajó visszafoglalása maradt, aminek egy időben kellett végbemennie, ha Trian nem akarta, hogy a Decimator legénysége bosszúból porig rombolja a Főhadiszállást, majd semlegesítse a MAG-ot. Ennek értelmében a szárazföldi védelem minden mozgósítható katonát a Főhadiszállásra küldött, miközben az űrben lévő hajók és állomások ostrom alá vették a Decimatort, hogy előkészítsék az odafent gyülekező átszállóegységek érkezését. A gond csak az, hogy ezt hagyományos fegyverekkel sok időbe telik véghezvinni, és addig a hajóm biztosíthatja nekem a szárazföldi győzelmet.

Odalent hiába küldtek erősítést a Főhadiszállásra, a Decimator lövegei gondoskodtak róla, hogy senki se érjen oda egy darabban. Ahová nem lehet bemenni, onnan kijutni sem egyszerűbb, Trian tudta, hogy ettől a harctól képtelen lesz elmenekülni. Számára nem maradt más, mint a várakozás.

Miután a Decimator elpusztított minden védelmi állást, amit a Főhadiszállás lerombolása nélkül ki lehetett hasítani belőle, kezdetét vette az invázió. Sebezhető átszállóegységek helyett az én hajóm megerősített burkolatú vetőkapszulákat használt, amiket halálos pontossággal küldhetett a védők nyakába. A kisebb egységekben négy sith harcos kapott helyett, a közepes méretűek egy-egy raj feketepáncélost hordoztak magukban, amíg az igazán nagyok AT-ST és AT-AT típusú lépegetőket küldtek a harctérre.

Minél nagyobb volt egy kapszula, annál többen lóttek rá, éppen ezért az igazán veszélyes egységek szinte kivétel nélkül elérték a rendeltetési helyüket. A fekete

katonák és harcjárművek áradatában felvillanó fénykardok egyenrangú választ követeltek. Eljött az ideje, hogy eldőljön, ki az erősebb: az Egy Sith vagy a Birodalmi Lovagrend?

A Főhadiszállás környéke a lézerek és a fénykardok hadszínterévé vált, amikor megérkezett az én vetőkapszulám. Az Egy Sith legjobbjával a komplexum masszív kapuja előtt értünk földet, a kilépés után levágtuk a közelünkben tartózkodó fehérpáncélosokat, majd egyként fordultunk szembe a kapu védőivel.

Tucatnyi rohamosztagos, négy löveg, két kisebb lépegető és egy AT-AT állta az utunkat. A lövedékek a legtöbb érző számára felérne egy halálos ítélettel, de én egyedül a társaim életét félthettem – ami nem jelentett nekem valami sokat, ezért gondolkodás nélkül rohanni kezdtem.

A sebesen záporozó lézernyalábok között egyenesen a négy lábú monstrum felé vettem az irányt. Több lövést is hárítanom kellett a kardommal, mire az AT-AT elé értem. Ekkorra elrugaszkodtam a talajról, aztán az Erővel meglöktem a monstrumot. A gépszörny elülső lábai azonnal elhagyták a talajt, miközben a lépegető megindult a kapu felé, az alsó mozgatói forró szikrákat hánytak, ahogyan végigkarcolták a duracéltalajt. A gépszörny egészen addig ment, amíg a háta nekiütközött a kapunak, behorpasztva maga mögött a vastag fémkaput.

Az AT-AT nem tudott visszafordulni a földre, így a fejét elérve stabil pontra érkeztem. Már a halálra zúzott holttestekkel teli irányítótermen álltam, amikor rám fordultak azok a lövegek és harcjárművek, amiket nem tudtak lekötni a társaim. Ekkor eldobtam a fénykardomat, hogy a távolból védjen a lövésektől, miközben széttártam a kezemet és haragos kisüléseket eresztettem ki az ujjaimból. Az Erő villámai azonnal végeztek a rohamosztagosokkal, másodpercek alatt működésképtelenné téve a kisebb lépegetőket és a lövegeket.

Rövidesen már csak füstölgő roncsok és holttestek maradtak a védőkől. A kezembe kerítettem a kardomat, aztán leugrottam a gépszörny fejről. Vele szemben értem a földet, a három társam felsorakozott mögöttem, várva, hogy megnyíljon az út a Főhadiszállás szíve felé.

– Helyzetjelentést! – szóltam bele a kommunikátoromba.

– Hevesebb ellenállásba ütköztünk, mint azt vártad, mesterem – felelte Astral a zászlóshajóm fedélzetéről. – A Decimator erőteljes ostrom alatt áll, még állja a sarat, de már csak idő kérdése, hogy az árulók megkezdjék az átszállást. Az 501-esek ádáz harcot folytatnak odalent, hiába a túlerőnk, időbe fog telni, mire elérjük a behatolási pontokat, attól tartok, hogy túl sok időbe.

– Az Egy Sith sem elég ellenük? – vágtam rá hitetlenkedve.

– Elég lenne, ha nincs a Lovagrend. Elszántan küzdenek a császárukért, ha súlyos veszteségek árán is, de ellensúlyozni tudják a harcosainkat – magyarázta Vao.

– Irányíts minden sith-et a főkapuhoz – parancsoltam. – Még a segítségemre lehetnek, ha elég gyorsan követik a holttesteket.

– A rendelkezésedre tudom bocsátani a földet ért lovagok felét, de azzal halálra ítélném a többit, az Egy Sith nélkül pedig könnyen megfordulhat a csata sorsa.

– Ez a csata a trónteremben fog eldőlni – vágtam rá.

– Értettem, mester – mondta Aastral engedelmesen.

A kapcsolat megszakítása után mély levegőt vettem, a bal kezembe összpontosítva az erőmet. Amikor késznek éreztem magamat, elindítottam az Erő-lökést, mire az AT-AT keresztülment a tizenöt méter vastag kapun. Az összelapult maradványai a belső térbe csapódtak, több fehérpáncélos és birodalmi lovag életét is kioltva.

– Harcra! – parancsoltam az embereimnek, miközben megindultam a sokaság ellen.

Rohanás közben egymás után vertem vissza az ellenséges katonák tüzeit, mire elértek a megmaradt szürkék, a rohamosztagosok fele már nem is élt. A lovagok nem jelentettek fennakadást. Az elsőt kettévágtam a kardommal, amint kihajoltam a fegyvere elől, a másodikat belelöktem a falba, mire egyből kilehelte a lelkét. A harmadiknak elütöttem a kardját, levágtam a karját, aztán a másik kezemmel rámarkoltam a koponyájára és egyetlen határozott mozdulattal összeroppantottam azt. Az utolsó menekülni próbált, mire az egyik társam kardot dobott a hátába.

A holttestek között állva újabb léptek vonták magukra a figyelmemet. Hátra fordultam, mire megláttam az első felém irányított sith-eket. A szemükbe néztem, aztán kiadtam a hadvezérek hírhedt parancsát: előre!

\*\*\*

Hosszú út állt a Főhadiszállás bejárata és a trónterem között. Az 501-esek és a birodalmi lovagok elszántan védték Darth Triant, de nem tudtak megállni ellenünk. A természetellenes képességeimnek hála kis veszteség árán nyomulhattunk be a komplexum szívébe, a folyamatosan érkező társaimnak hála már ötven vörös penge égett a hátam mögött, amikor elértük Trian utolsó menedékét.

A Lovagrend a trónteremben kívánta megvívni az utolsó csatáját. Amikor közéjük löktem a biztonsági ajtót, azt hittem, hogy egyből kezdetét veszi ez a harc, de a lovagok csak álltak a friss holttestek között.

Becsületből megálljt parancsoltam a sith-eknek.

– Add meg magad, Darth Trian! – rivallt rám Darth Trian. – Akkor kíméletes halálban lesz részed.

– Jól beszélsz, öreg barátom – feleltem. – De rossz szájából hangzanak el a szavaid. Alig húsz lovagot látok itt ötven sith harcossal szemben, te meg pedig ellenem kell, hogy harcba szállj, amikor mindketten tudjuk, ki az erősebb. Miért is nem kíméled meg nekem a fáradságot, és vetsz véget a saját kezed által az életednek?

– Soha! – hangzott a várt felelet, de ezt nem Trian mondta. Egy bátor lovag felelt ezekért a szavakért, aki elém ugrott és rám támadt.

Kardcsapással feleltem a kardcsapásra. Elütöttem a lovag fénykardját, aztán egy gyors mozdulattal levágtam a kezét. A szürke keserves ordításba kezdett, a csuklóját markolva. Egy bal egyenessel akartam véget vetni a szenvedéseinek, de mielőtt megütöttem volna, Trian félrelökte őt és a kezével megállította az öklömet.

Az ütés ereje még a duracélt is megdolgoztatta volna, de a császár mégis gond nélkül fel tudta azt tartóztatni.

– Eljött a haláloz ideje, sith – mondta Trian, miközben kezdetét vette a szolgálók küzdelme. Miközben tucatnyi vörös és fehér penge szegült egymásnak, a nemezisem hátrakapta a kezét, majd támadni kezdett a kardjával.

A vörös pengével könnyedén az útját álltam az övének, normál esetben a hárítás ereje is kilendítette volna az egyensúlyából az ellenséget, de az ellenfelemre akadtam Trian személyében. A császár rövidesen újabb kardcsapásba kezdett, én kihajoltam a csapás elől, aztán a nemezisem mellkasára támadtam a fegyveremmel.

A sith hátraugrott a plazma elől, reméltem, hogy felbotlik a köpenyében, de hozzám hasonlóan már ő is megtanult boldogulni benne. A karomra irányozta a következő csapását, mire én elrántottam onnan a kezemet és egy keresztirányú kardmozdulattal támadtam az oldalát. Trian a padlóba állította a fegyverét, útját állva a pengémnek, aztán gyomorszájon rúgott.

Két métert is hátrálnom kellett az erőteljes lábmozdulat miatt, a nemezisem hasonlóan nekem sem okozott gondot a köpenyem, így minden energiámat a párbajra számítottam.

– A Sötétség nem győzhet a Fény felett! – ordította Trian, a nyakamra sújtva a kardjával. A fehér penge belefeneklett a vörösbe, mire a sith az oldalamat kezdte támadni. A hárítás után újra a nyakam következett.

Miután megállítottam a támadást, a nemezisem oldalába léptem, a kardommal a helyén tartva az övét. Az öklömmel elkezdtem ütni a veséjét, mire a császár hátra fordult és állon vágott a könyökével.

Ismét hátrálnom kellett, mire visszanyertem az egyensúlyomat, már egy újabb támadástól tartottam. De Trian nem ment utánam, ehelyett felém fordult és elkezdte használni az erejét. Én azonnal kontrázni kezdtem a lökésre, az erőnk egymásnak feszült, hosszú másodperceken át próbára téve a képességeinket.

Minden csepp koncentrációm belefektettem a lökés megfordításába, de nem tudtam felülkerekedni rajta – legalábbis azelőtt nem, hogy közbeléptek volna. Miközben Trian rám fókuszált nekiugrott egy sith harcos, védekezésre kényszerítve őt. Ugyan a nemezisem kardot állított belé, ez a pillanat is elég volt ahhoz, hogy hátralökjem őt az Erővel.

Trian egy puszkagolyó módjára szállt bele a trónterem falába, jócskán behorpasztva maga mögött a fémet, aztán visszacsúszva a talajra. Egy átlagember belehalt volna a traumába, de a őt éppen csak sikerült felbőszítenem. Amíg a sith feltápázkodott az acélról, én elrugaskodtam a talajról, a levegőből lecsapva rá.

A nemezisemnek sikerült felegyenesednie. Amikor elértem, az alkarjával elterelte a fegyverem, aztán a képembe próbálta állítani a saját kardját. Rámarkoltam a fehér pengére, aztán hátrébb léptem, amint csak a lábam engedte.

– Ezt te nem tudhatod – jelentette ki Trian.

– A Mentor másképpen gondolta – vágtam rá, újabb támadásba kezdve.

– Lehetetlen – mondta, miközben kivédte a támadásomat. A pengék hevesen szikrázni kezdtek egymáson, jelenleg egyikünk sem tervezett sem támadni, sem védekezni. – Megöltem őt.

– Tévedsz, én öltem meg – szögeztem le.

– Hazudsz – felelte. – Még egy ok arra, hogy végezzek veled.

Trian hátralökött a kardjával, aztán nekem rontott, miközben én még az egyensúlyomat sem nyertem vissza. Sikerült kivédenem a mellkasomra mért csapást, de az ereje a földre készítetett.

A nemezisen nem teketóriázott, azonnal belém akarta állítani a pengéjét, amint a hátam koppant a padlón. Sikerült kigurulnom a plazma elől, így az csak a köpenyemet és az alatt lévő duracélt bántotta. Miközben a császár kihúzta a kardját az átforrósodott fémből, átkulcsoltam a lábát és egy erőteljes mozdulattal lerántottam őt a padlóra.

Előbb kellett felállnom, mint neki, ezért a nyakához fogtam a pengémet, miközben függén felugrottam a talajról. Trian elkapta a pengét a tenyerével, ugyan az Erővel meg tudta magát védeni a plazmától, még mindig a földön tudtam tartani őt. Mire a nemezisem fölé magasodtam, ő is rám szegezte a fegyverét, hozzá hasonlóan én is a tenyeremmel álltam útját a fehér pengének. Innen lényegesen kevesebb energiámba került a plazmával folytatott küzdelmem – akárcsak neki.

Örökkévalóságnak tűnő másodperceken keresztül dacoltunk a végzetünkkel, Trian arcán kidagadtak a számomra ismeretlen faját jellemező erek, az átszabott bőréről pedig csorogni kezdtek az izzadságcseppek. A maszkom mögött úgy tűnhetett, hogy én jobban boldogulok nála, de valójában az én ábrázatom sem volt sokkal szebb – sőt, alighanem még nála is rondábban festhettem.

– Erős vagy – jelentette ki Trian, küszködve. – De nem elég erős – mondta, felém tartva a másik kezét. A saját erőmmel próbáltam ellensúlyozni a lökést, de elkéstem.

Trian úgy lökött hátra, mint egy közönséges tollpihét. Nyolc métert tettem meg a levegőben, mire hatalmas sebességgel ütköztem bele a plafonba. A dracél beletört a hátamba, ugyan az Erővel sikerült megmentenem az életemet, súlyos sérülésekkel zuhantam vissza a padlóra.

Tudtam, hogy össze kellett szednem magamat, ha élni akartam, de Trian túl gyorsan közelített felém. Egy pillanatra azt hittem, hogy vége, de a következőben tovább ellenfelei akadtak a császárnak. Két sith harcos ugrott neki a csata káoszából, aminek egyre inkább felénk billent a mérlege. Nem volt esélyük ellene, de le tudták kötni addig, amíg én összeszedtem magamat.

Mire feltápázkodtam a talajról, Trian már kettévágta az egyik megmentőmet, mire a másik még hevesebben küzdött ellene. A három kísérőm egyike volt, az ő segítségével talán még pontot tehettem a harc végére.

Megindultam Trian ellen, de az Erő veszélyről figyelmeztetett. Hátrafogtam a kardomat, kivédve a birodalmi lovag támadását, mire újra lecsapott rám. Az Erővel megállítottam a kardcsapást, aztán levágtam a férfi kezét. Nem ordított fel, ehelyett egy másik fénykardot próbált magához húzni az elméjével. Tehát erős volt... Az erős pedig sosem volt rossz, és most pont, hogy kapóra jött az elszántsága.

Mielőtt a szürke kezébe repült volna a kard, a homlokára tettem a kezemet és elkezdtem kiszívni belőle az életet. Az erejének és az elszántásának minden egyes cseppjét magamhoz vettem, ami összeforrasztotta a törött csontjaimat és helyrehozta a belső sérüléseimet. Mire összeesett előttem a lovag élettelen teste, már közel olyan erős voltam, mint a harc kezdetén.

Újult erővel indultam meg Trian ellen, aki éppen most végezte ki a másik megmentőmet. Két lépésre sem lehettem tőle, mire kihúzta belőle a kardját. Megpróbáltam keresztülszúrni a császárt a kardommal, mire ő kilépett a döfőmozdulat elől és a vállamra sújtott a pengéjével. Kivédhettem volna a támadást, de ehelyett hagytam, hogy a fekete páncélruhámba marjon a penge. Amíg az Erővel ellenálltam a plazmának, az egyetlen olyan helyre fordítottam a kardomat, amit a nemezisem nem tudott megvédeni az elméjével: a markolatra.

Trian döbbenten nézett a fegyverére, amikor kettévágtam azt. A sith dühödten ütni kezdett felém, mire elütöttem a kezét a fénykardommal, aztán egy gyors mozdulattal átugrottam felette. A háta mögé érve a nyakához fogtam a vörös pengét, a nemezisem kétségbeesetten próbálta eltolni a nyakától a plazmát, de ezzel is csak tovább apasztotta az egyre fogyatkozó erejét.

– Ne küzdj, Trian, már nem fog sokáig tartani – mondtam a nemezisemnek, szorosan tartva a kardomat.

– Nem... Győzhetsz... – nyögte ki Trian.

A császár sokáig küzdött a pengémmel, tovább, mint azt lehetségesnek tartottam. Ahogy teltek a másodpercek a szolgálók küzdelme is egyre inkább a végéhez közeledett. Az utolsó pillanatokban már nem maradt birodalmi lovag a trónteremben, két tucat vörös penge várta, hogy véget érjen a végső küzdelem.

– Nem... Lehet... – nyögte ki a császár. Elvette a kezét a plazmától, ami lassan égetni kezdte a torkát. Azt hittem, hogy már csak másodpercek kérdése, hogy feladja a harcot, mire elkapta a karomat és a vállamat, aztán átdobott magán.

Mikor földet értem az összes megmaradt sith nekiugrott a fegyvertelen császárnak, mire ő egy erőteljes lökéshullámmal mindegyiket eltaszította magától. Engem is elért az ereje, ha nem sikerül beleállítanom a kardomat a padlóba, akkor én is ugyanúgy a falon kötöttem volna ki, mint a társaim.

Amíg a kardom végigvágta a padlót, az Egy Sith legjobbjai esetlen rovarok módjára koppantak a talajon. A többségük még élt, de idő kellett ahhoz, hogy összeszedjék magukat – jóval több, mint ami Triannak kellett a következő lépéséhez. A nemezisem sárgán izzó szempárral mérte fel a terepet, amikor a szemembe nézett már teljes egészében ledobta magáról az álcáját. Éreztem a lelkében dúló haragot, kézzel foghatóvá vált az a rettenetes indulat, ami eddig életben tartotta.

– Senki sem győzhet ellenem! – ordította Trian. – Senki! Még te sem, Imaro fel! – a kiáltása közben széttárta a karjait, rettenetes erejű, vörös villámokat szűrve az ujjaiából, amik hatalmas sebességgel kezdtek el cikázni a helyiségben.

Egyedül nekem maradt elég lélekjelenlétem ahhoz, hogy magam elé emeljem a kardomat. A harcosaim egymás után váltak az Erővihar áldozatává, tudtam, hogy hamarosan magamra fogok maradni a harcban. Még így is győzhettem, amennyiben



nem hagy életben néhány szerencsétlent, akinek elszívhatja az erejét. Ez a lehetőség félelemmel töltött el engem, és így cselekvésre készítetett.

A villámokkal dacolva rohamot indítottam Trian ellen, aki gond nélkül fogta fel a rá visszaverődő kisüléseket. Minél közelebb értem hozzá, annál több erőt vitt beléjük, ami egyre tovább apasztotta a megfogyatkozott energiatartalékait. Az utolsó lépésnél elvettem a kardomat a villámok elől, amik ellen egyedül az Erő védett, amíg keresztülszúrtam a plazmával Trian oldalát. A vihar végképp véget ért, miközben a sith térdre rogyott előttem, kétségbeesetten kapaszkodva az élete utolsó szikráiba.

– Azt hiszed, hogy győztél? – mondta Trian. – A Mentor...

– Azt hiszed, hogy érdekel? – szakítottam félbe a mondandóját.

Egy határozott mozdulattal lecsaptam a császár fejét. Megnyugvással töltött el a halála, ezzel teljesítettem az utam legnagyobb próbatételét az uralkodáshoz vezető úton. De ez a harc még nem ért véget.

Az életben maradt követőim feltápáskodtak a padlóról. Arra számítottam, hogy a hét sith gratulálni fog nekem, de ehelyett fénykardot rántottak ellenem.

– Ha ő volt Darth Trian, akkor ki vagy te? – kérdezte az egyikük.

– Az igazi Imaro Fel – szögeztem le. Már nem volt értelme hazudni.

– Elárultál minket – felelte a sith.

– Sith vagyok, akárcsak ki. Mindegy, honnan indultam, csak ez számít – feleltem, miközben megszorítottam a fénykardot a kezemben.

– Az árulásért halál jár – vágta rá a férfi.

Mielőtt válaszolhattam volna, nekem ugrottak a saját harcosaim. Az Erővel lökést keltettem magam körül, félrelökve az új ellenségeimet. Hárman a falhoz vágódtak, az ütközés ereje azonnal kioltotta az életüket. A maradék négy sikeresen lefékezte magát az Erővel, vagy éppen a kardjával, és újult erővel támadt rám.

Három támadás elől is sikerült kilépnem egy gyors mozdulattal, a negyediket kivédtem a kardommal, mire képen töröltem a sith-et az öklömmel. A neutóliai koponyája összetört az ütéstől, még azelőtt meghalt, hogy földet ért volna.

Szembe fordultam a megmaradt támadóimmal, az egyikük lemaradt, miközben a másik kettő összehangolt támadást indított ellenem. A nyakam felé tartó kardot a fegyveremmel védtem ki, amíg az oldalamat fenyegető pengét a puszta kezemmel fogtam meg. Amíg a helyén tartottam a pengémet, kitéptem a nő kezéből a pengéjénél megfogott kardot, működésben tartva azt az Erővel. Megfordítottam a kezemben, aztán a sith hasába ellátottam a saját fegyverét.

Eközben a másik támadó elrántotta a kardját a pengémtől, aztán egy újabb támadásba kezdett. Kivédtem a vállamat fenyegető támadást, aztán kinyújtottam a karomat, felemelve a férfit. A sith küzdött egy kis ideig, mire én öklömbel szorítottam a kezemet, összeroppantva a mellkasát.

Amíg holttest visszaesett a földre, az utolsó sith felé fordultam. A férfi nem támadott, ehelyett térdállásba helyezkedett előttem.

– Én hű maradok hozzád, nagyuram – mondta alázatosan.

– Ez megtisztelő – mondtam. Odaléptem hozzá, aztán keresztülszúrtam rajta a pengémet. Nem tehettem mást. Nem kockáztathattam meg, hogy ellenem forduljon az Egy Sith – már ami megmaradt belőle.

Miután meggyőződtem róla, hogy halottakkal vagyok körbevéve, a kommunikátoromhoz fordultam, hogy felvegyem a kapcsolatot a tanítványommal.

– A császár már történelem – jelentettem ki. – Helyzetjelentést!

– Kedvező fordulatot vette a csata, mester – felelte Aayla. – Ugyan a birodalmi erők megkezdték az átszállást, jól tartjuk magunkat, hála az itt hagyott sith-eknek. A leküldött harcosaid is jól bírják a strapát, még mindig lekötik a Birodalmi Lovagokat, így a rohamosztagosaink már csaknem teljesen megtörték az 501-eseket. Ha Imaro valóban halott, a hír lefejezheti a megmaradt védelmet.

– Valóban halott – feleltem. – Sajnos egy sith harcos sem élte túl a párbajt, ezért erősítésre lesz szükségem. Eljött az ideje a zárólépésnek.

\*\*\*

– Hahó! Micha! – csettintgetett az orrom előtt Adane. – Kész a kakaó!

– Mi van? – rázódtam fel a látomásból.

– Gondoltam, segít – felelte Sateen. – Mit láttál?

– Problémánk van – vágtam rá idegesen. – Mennyi idő, mire odaérünk? – kérdeztem aggódva. Ha már odaért a Bastion ellen gyűjtött flotta, akkor még lehet esélyünk.

– Megközelítőleg negyven óra – mondta.

– Akkor baszhatjuk – döböntem meg. Még két óra van a csata kezdetéig, de Trian addigra már ezerszer szétkürtöli a győzelmét. Hirtelen ötletem sem volt róla, hogy mit tegyek, de talán Stazi még kitalálhat valamit. – Nyiss meg egy csatornát az Alliance-höz, ezt tudnia kell a fővezérnek!

A tanítványom szó nélkül engedelmeskedett, de még azelőtt hívást kaptunk, hogy felvehettük volna a kapcsolatot a zászlóshajóval.

– Kapcsold – mondta, mire kirajzolódott előttem a legrosszabb rémálmom.

Imaro Fel a romos trónteremben ült a székén, Trian fejét tartva a kezében. Sith harcosok és sötét páncélt viselő rohamosztagosok álltak mellette, akik katonás rendben álltak hátteret a Nagyúr beszédének.

– Történelmi pillanat előtt állunk ma, testvéreim – jelentette ki Imaro. – Évekkel ezelőtt ez a féreg átvette a helyemet – emelte meg a fejet -, Darth Triannak hívták, ő felelt Marasiah Fel haláláért, az ő talpát nyalta a Birodalmi Lovagrend és végső soron az egész Birodalom az elmúlt időben. Ma meglakolt a bűneiért, és én visszakerültem a Bastion trónjára, mint a Birodalom törvényes császára. De most már több vagyok egy közönséges szürkénél, hiszen már rég letértem a Lovagrend útjáról. Az Egy Sith élén állva nagyhatalmú sith nagyúrrá váltam. Eddig álcaként a Darth Trian nevét használtam, de ideje, hogy a galaxis megtudja az igazi megnevezésem, ami nem más, mint Darth Shadow. Sith-ként nem hagyhatok mindent úgy, mint ezelőtt, ezért új

alapokra helyezem az államot. Ettől a perctől kezdve Fel Birodalma Sith Birodalom névre hallgat, az élén pedig az Egy Sith áll, és nem pedig a Birodalmi Lovagrend, ami elárult engem, az egész galaxissal egyetemben. A változtatással egy időben árulónak nyilvánítom a Birodalmi Lovagrend életben maradt tagjait, és minden birodalmi férfit, nőt és gyereket, aki nem tér vissza a jogos urához. Astral Vaóval az élén – mondta, miközben elé rángatták a láncra vert nőt. Egészen idáig hűen szolgálta őt, de ő végig azért tartotta maga mellett, hogy példát statuáljon vele.

– Kérlek... – könyörgött a twi'lek. – Én kitartottam melletted...

– Halál rád, áruló féreg! – rivallt rá Imaro, aztán lesújtott rá az Erő villámaival.

Astral fél percen át vonaglott a földön, feketére égett a bőre, mire elhagyta őt az élet utolsó szikrája. Ezután Imaro a földre dobta Trian fejét, aztán átlépett a twi'lek holttestén, behajolva a kamerába.

– Ahogyan a szürkék immár a Sith Birodalom ellenségei, úgy az alávaló Jedi Rend és a szálnalmas Szövetség sem más, mint ellenség, ugyanakkor nem feledkeztem meg azokról a hős birodalmiakról, akik egészen idáig az árulók ellen harcoltak. Ők a mai naptól kezdve a Birodalom hősei, a seregének teljes jogú tagjai, amennyiben készek harcolni az ellenségei ellen. Amennyiben a Szövetség mellett maradnak, vagy akár csak semlegességet vállalnak, éppúgy el lesznek törölve a galaxis színeről, mint ők. Azt javaslom, bölcsen döntsenek, a Sötétség egykori szolgálói.

Amikor megszakadt az adás, Sateen döbbenten nézett maga elé, de még én sem tudtam azonnal észhez térni. Kész csoda, hogy időben reagáltam, amikor Stazi jelt adott a kilépésre. Mikor újra a normál űrben találtuk magunkat, azonnal energiát adtam a hátsó pajszba, miközben a szövetség hajók lassan a birodalmiak felé fordultak. Mivel a rombolók a flotta hátában helyezkedtek el, a csatahajók még a hajtóműveiket mutatták a rombolóknak, amikor azok tűz alá vették őket.

A birodalmi lövegek komoly károkat tettek a mon calamari szériába tartozó hajókban. Ezek a hajók csak szemből rendelkeztek igazán erős fegyverekkel, így a birodalmi erők már döntő fölénybe kerültek mire érvényesíthették a tűzerejüket. Az Alliance kivételt jelentett, de a tűzerejét ellensúlyozni tudták a korábbi csatában elfogott hajók, bebiztosítva a Sith Birodalom győzelmét.

– Indulnunk kell – fordultam a tanítványomhoz, miközben kimanővereztem a hajóm után eresztett lövéseket.

– Kizárt – vágta rá Adane. – Még ha magunkkal is rángatnánk a Mynockot, két hajónak esélye sem lenne az egész Bastion ellen.

Igazság szerint csak el akartam szakadni a csatából, hogy a hiperútból robbantsam fel a bolygót. Mindazonáltal oda kellett menni ahhoz, hogy meggyőződjek a végkifejletről.

– Megyünk – szögeztem le.

– Szó se lehet róla – felelte Sateen. Nem értettem a makacsságát, általában meg szokott veszni az őrült küldetésekért.

– Nem mondhatasz ellent a mesterednek – feleltem.

A tanítványom sóhajtott egyet, belenyugodva a helyzetbe. A sikeremet látva Cadehez fordultam, hogy az Erőn keresztül vitassuk meg a részleteket.

*El kell szakadnunk a csatától* – mondtam neki.

*Lehetetlen* – vágta rá Skywalker. Találatot kaptunk, nem tudunk belépni a hiperűrbe. Attól tartok, magatokra maradtatok.

*Értem* – válaszoltam. Próbáljatok meg életben maradni, oké?

*Azon leszünk* – felelte. Az Erő legyen veled!

*Az Erő legyen veled* – viszonztam, aztán ráadtam a tartalékenergiát a hajtóművekre és lehúztam az ugrókart.

\*\*\*

Nem akartam megölni mindenkit a bolygón, de tudtam, hogy meg kell tennem. Sateen nem értette, hogy miért kezdtem el számokat írni a komrendszerbe, csak utólag akartam elmagyarázni neki, hogy mit tettem. De a kód felét sem ütöttem be, amikor üressé vált a képernyő, aztán az egész hajó elsötétedett.

Döbenten próbáltam szembenézni a tényekkel, amikor kizuhantunk a hiperútból. A logikát meghazudtolva, stabil maradt a hajó, a ablakon kinézve pedig egy megváltozott csillagképet láttam magam előtt egy rejtélyes, szürke bolygóval.

– Hol vagyunk? – fordultam Adane felé. Az arca elsápadt a félelemtől, a tekintete rettegve meredt a planétára, melyet minden bizonnyal fel kellett, hogy ismerjen.

– Az Ilyum...